

РЕШЕНИЕ

№ 5376

гр. София, 05.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **1545** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от ЗМВР вр. с чл. 145-178 от АПК и е образувано по жалба от Д. Н. Д. срещу Заповед № 3-785/23.01.2012 г. на началника на 02 група, сектор „Охрана”, отдел „С.” в СДВР, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 5 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР) му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от 6 (шест) месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие на материалноправните разпоредби и несъответствие на целта на закона. Оплакванията в жалбата и в хода на съдебното производство, обективирани чрез адв. Ж. се изразяват в това, че заповедта не съдържа задължителни реквизити по чл. 246, ал.1 от ППЗМВР относно това кои конкретни нормативно разписани правила не са спазени и разпоредбите, които са нарушени, с което на жалбоподателят е нарушено правото на защита, както и не са обсъдени събраните доказателства, въз основа на които наказващия орган е приел, че има извършено нарушение. Също така жалбоподателят не е запознат с изготвената справка от проверяващите органи, което според процедурните правила на специалния закон е задължително. Процесуалният представител счита, че всички тези нарушения водят до немотивираност на заповедта. Освен това с издаването на обща заповед за повече от едно лице, както в процесния случай, се нарушава принципа, че дисциплинарната отговорност е лична и липсва индивидуализация на нарушението. Позовава се и на това, че в случая не са

предприети действия, представляващи полицейска проверка на лек автомобил „Шкода Ф.“, като не е спиран изобщо такъв автомобил. Дори и да се приемело наличие на нарушение, то наложеното за него наказание е без преценка тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, последиците, вината на нарушителя и цялостното поведение на служителя. Наказанието е наложено за максималния срок предвиден в чл.226 ППЗМВР и не съответства на нарушението, което води до несъответствие на заповедта с целта на закона. В заключение се иска отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – началникът на 02 група, сектор „Охрана” в отдел „С.” в СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата. В писмено становище юрк. И. аргументира законосъобразност на обжалваната заповед като издадена от компетентен орган, в съответната форма, при наличие на материално-правните предпоставки и спазване на административно-производствените правила. Обосновава, че в хода на извършена проверка от началника на 02 група, сектор „Охрана” в отдел „С.” в СДВР служителите от 158 ОР не са докладвали за извършена проверка на МПС, което било в разрез с поведението на патрула съгласно Из 2295/2006г., П., спазване на реда за радиобмен отразяване на извършена проверка в нарядния дневник, причините, взетото отношение и пр. Няма данни за такова отразяване на проверка на водач. Първото сведение за извършената проверка съгласно приложеното извлечение на книгата в дежурната част на С. СДВР било след сигнала на гражданина в 04 РУП СДВР и обаждането на дежурния. Не става ясно какво е основанието за извършената проверка, нито защо не е отразена по надлежния ред. Сочи и че е несъстоятелно твърдението на служителя, че не е знаел какво точно е нарушил, тъй като в протокола за изслушването е записано точно. В заключение иска съдът да отхвърли жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. Н. Д. е държавен служител, категория „Е”, III степен и същият към момента на издаване на оспорената заповед е заемал длъжността „старши полицай”, при 02 група, сектор „Охрана”, ОСОД - СДВР.

От приложената справка № 384 от 12.01.2012 г. (л.15) на Началник 02 група, сектор „Охрана”, ОСОД - МВР се установява, че на 11.01.2012 г. в 22.47 часа е получен сигнал в ОДЧ на 04 РУП – СДВР от Г. А. М., който явявайки се в РУП се оплакал, че след извършена му полицейска проверка е изчезнал съставеният му АУАН, с който е имал право да управлява МПС. Служителите на МВР са се намирали в лек автомобил, в чийто номер е имало цифри 64 94. След извършена непосредствена проверка се установява, че автомобил с посочения номер е зачислен към автопатрул № 158, за времето от 19.00 ч. до 07.00 ч. в състава, на който са жалбоподателят Д. като старши и С. Н. Г. – ВПА със служебен автомобил „Опел – А.” с посочен ДК [рег.номер на МПС] . В справката е посочено, че след извършена проверка в Д. Пи Ес системата е установено, че в 21.10 ч. на посочената дата, АП се е намирал в района на [улица]и подлеза на [улица], където според М. му е била извършена проверката.

Автопатрулът бил повикан по радиостанцията в 04 РУП – СДВР, като от тях и М. били снети писмени обяснения (л. 16-18), като двамата служители категорично отrekli да са спирали лицето за проверка, а последният заявил, че е намерил АУАН междуременно в автомобила си.

С предложение рег. № 660 от 18.01.2012 г. (л. 8) на полицейски инспектор при 02

група, сектор „Охрана”, ОСОД - СДВР до Началника на 02 група, сектор „Охрана”, ОСОД – СДВР е предложено на Д. Д. и С. Г. да бъде наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение” за срок от 6 месеца.

На основание чл. 229, ал. 1 от ЗМВР на 18.01.2012 г. до служителя е отправена покана за даване на писмени обяснения (л. 11), във връзка с извършени на 11.01.2012 г. около 21.00 ч. пропуски в прилагането на разпоредбите регламентиращи служебната дейност, изразяващи се в необявяване на извършена полицейска проверка на лице и МПС. Поканата за обяснения е връчена на лицето на същия ден, видно от отбелязването върху нея. Служителят е предоставил писмените си обяснения (л. 12) до началник на сектор „Охранителен” ОСОД-СДВР, като в същите е посочил, че на посочената дата 11.01.2011 г. е бил назначен в наряд по „158” ОР съвместно с полицай Г.. По отношение на изложеното от М. твърдение, че е бил спрян от Д. за проверка същия заяви, че въпросното лице нито го е спирал нито го е проверявал до момента, в който не го е видял в 04 РУП – СДВР. На същата дата оспорващият е бил изслушан от дисциплинарно наказващия орган, видно от протокол, съставен на 18.01.2012 г. (л. 9-10).

Предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Началникът на 02 група, сектор „Охрана”, ОСОД – СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител старши полицай Д. Д., поради което е издал оспорената заповед № 785/23.01.2012 г. на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР на жалбоподателя Д. Н. Д. и на другия служител от автопатрула – полицай С. Н. Г., като е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от 6 месеца. Видно от обстоятелствената част на заповедта дисциплинарното наказание е наложено поради това, че на 11.01.2012 г. по време на изпълнение на служебните си задължения по 158 ОР със служебен автомобил „Опел А.” с рег. [рег.номер на МПС] на [улица]и подлеза на [улица], спират лек автомобил „Шкода Ф.”, управляван от Г. А. М.. След извършена полицейска проверка служителите от наряда не докладват по надлежния ред в дежурната част на ОСОД – СДВР, като с тези си действия са допуснали пропуски в прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната им дейност.

По делото са събрани свидетелски показания, дадени в съдебни заседания от 02.07.2012 г. и от 15.10.2012 г., чрез разпит на свидетелите С. Н. Г. (колегата на жалбоподателя от автопатрула и също адресат на процесната заповед) и Г. А. М. (лицето, подало сигнала).

От показанията на свидетеля Г. се установява, че на процесната дата заедно с жалбоподателя са обслужвали оперативен район №158, включващ пл. „М. – Лагера – Бели брези – Хиподрума до бул. Прага”. Не си спомня около 21.00 часа да е спирал лек автомобил „Шкода Ф.”, като обяснява, че от началото на годината имат право да спират автомобили за проверка само ако има данни, че с този автомобил е извършено нарушение или се укрива нарушител. Няма спомен дали са били на адрес "П. С." и "В.", ако са били значи е записано в нарядния дневник. Всяко едно действие и всеки автомобил спрян за проверка се отбелязвал в наряден дневник и се изготвя докладна записка. Обясненията, дадени по случая са били доста след инцидента, като той и колегата са разбрали за него когато са ги извикали в 04 РУП – СДВР.

Свидетелят М. описва, че е спрян за проверка, без спомен за конкретна дата, вечерта. Движейки се с автомобил – „такси”, марка „Шкода Ф.” по [улица]пред „А. болница”

от „Пирогов” посока НДК и под моста го настига полицейска кола, на сирени и го спира за проверка. Единият от полицаите, му е поискал документите - шофьорска книжка, лична карта и удостоверение за таксиметров автомобил. Свидетелят твърди, че от изискваната документация му липсвало само удостоверението за таксиметров автомобил, защото му било взето от ДАИ и съставен АУАН. Полицаите са му казали, че няма право да кара такси, защото няма удостоверение. Свидетеля казва, че актът не му е изтекъл и има право до датата на валидност на акта да управлява МПС и след като му излезе постановлението да си плати глобата. Полицаите тогава му казват, че са го спрели заради извършено нарушение по ЗДВП, той им казал щом е така да пишат каквото трябва, но в крайна сметка не му съставили АУАН. След извършената проверка свидетелят установил, че единият от документите му липсва и отишъл до районното, за да каже, че е останал в полицейския автомобил. Там му поискали номера на полицейската кола, но не я знаел, не можел да посочи колата. След това започнал да обикаля да търси патрула, който го е спрял. Твърди, че намира въпросните полицаи, спрели на „Б.” след „С.”, които му казали, че са му върнали всички документи и че са сигурни в това. С регистрационния номер, с който ги е видял свидетелят отново отишъл в районното. Отивайки втория път в районното М. разбира, че това не са били полицаи, а служители от друга служба. Написва жалба, защото се е притеснил, че не може да управлява автомобила си без АУАН, съставен от ДАИ. Свидетелят посочва, че си ги спомня само визуално, имена не си спомня, не си спомня да са се легитимирали. Свидетелят впоследствие установява, че документът, който търси е паднал в автомобила му.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящото производство е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 вр. с ал. 3 от АПК преклузивен 14 - дневен срок. Заповедта е връчена лично на Д. на 01.02.2012 г. видно от приложения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 09.02.2012 г. Подадената в срок жалба е от надлежна страна – адресата на акта, имащ право и интерес от оспорването на подлежащ на такова административен акт като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът приема следното:

Относно компетентността на органа, съдът приема, че административният акт е издаден от компетентен орган съобразно чл.228, т. 5 от ЗМВР предвид вида на наложеното наказание. Процесното дисциплинарно наказание е от вида писмено предупреждение, посочено в чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР, във връзка чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР. В случая обжалваната заповед е издадена от началника на 02 група, сектор „Охрана”, отдел „С.” – СДВР, тоест от компетентен орган.

Заповедта е издадена в съответствие с изискуемата съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР писмена форма и в срока по чл. 225 от ЗМВР. Съдът приема, че процесната заповед като писмен документ включва в себе си два отделни индивидуални административни акта, с двама различни адресата и в частност за жалбоподателя покрива изискването за форма по чл.246, ал.1 от ППЗМВР. Доколко обаче същата съдържа всички необходими реквизити по чл.246, ал.1 от ППЗМВР и е съобразена с изискването на

чл.229, ал.2 от ЗМВР и дали при определяне вида и размера на дисциплинарното наказание конкретно на жалбоподателя са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата е въпрос на материална законосъобразност, а не на преценка спазване на формата като основание за незаконосъобразност.

При преценка на основанията по чл.146, т.3 и т.4 от АПК съдът констатира, че административният орган е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби за търсене на дисциплинарна отговорност, поради което заповедта, като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Конкретните съображения на съда се основават на липсата на задължителната индивидуализация на твърдяните от наказващия орган дисциплинарни нарушения чрез посочване на нарушени разпоредби, което от една страна обуславя нарушение на административнопроизводствените правила – нарушено е правото на защита на жалбоподателя при провеждане на дисциплинарното производство и конкретно предявявано обвинението, а от друга страна съставляват нарушение на материалния закон, предвид неспазване на изискване към съдържанието на заповедта откъм задължителни реквизити и отгук нейната немотивираност с конкретно нарушение – кои разпоредби нарушава санкционираното деяние и какво точно е дължимото поведение, което не е спазено от жалбоподателя. Тези нарушения съставляват основания за незаконосъобразност на заповедта.

С поканата по чл. 229, ал. 1 от ЗМВР от служителя са изискани обяснения относно нарушение на служебната дисциплина, като не са посочени конкретни нарушени разпоредби. В протокола относно изслушване на служители е посочено, че служителите при извършената проверка на лице и МПС не докладват съгласно ИППД на МВР Из-2295/2006г., без да е посочена конкретна разпоредба, регламентираща съответното изискване. След това нито в справката от проверката нито в обжалваната заповед е конкретизиран надлежният ред, за чието нарушение е наложено наказанието.

Предвид констатираното непосочване на нарушените разпоредби, следва да се сподели довода в жалбата, че заповедта не съдържа всички задължителни реквизити по чл.246, ал.1 от ППЗМВР. Съгласно тази разпоредба в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание задължително се посочват мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено. Като фактическо поведение, обуславящо дисциплинарно нарушение е описано, че при извършване на полицейска проверка на лица и МПС жалбоподателят не докладва по надлежния ред в дежурната част на ОСОД – СДВР, като с тези си действия е допуснал пропуски в прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната му дейност, като не е докладвал по надлежния ред в дежурната част на ОСОД – СДВР извършената проверка, без обаче това фактическо поведение да е посочено кои разпоредби нарушава. Нарушението е квалифицирано в заповедта като нарушения по чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР. Съгласно разпоредбата дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" се налага за пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност, във връзка с

неизпълнение на служебни задължения или на заповеди. Не се установява неизпълнение на някоя конкретна заповед от страна на жалбоподателя, нито се обосновава от дисциплинарно наказващия орган неизпълнение от жалбоподателя на конкретни негови служебни задължения. Дисциплинарно наказващият орган в заповедта е посочил, че извършената проверка не е докладвана по надлежния ред, не е конкретизирал кой е този надлежен ред. Едва при обжалване на заповедта ответникът навежда като нарушени конкретни разпоредби от представената Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР, в случая че няма данни служителите да са отразили в нарядния дневник извършената проверка на водач на МПС. Всеки от задължителните реквизити по чл.246, ал.1 от ППЗМВР следва да се съдържа в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и не може да се допълва при обжалването ѝ. Това означава да се мотивира обжалваният акт впоследствие при оспорването му, което е недопустимо в контекста на дисциплинарните процедури. Това е така защото наличието на посоченото неизпълнение на служебни задължения и нарушението на конкретни разпоредби следва да бъде установено от самите разследващ и дисциплинарнаказващ органи, които следва да съберат съответните доказателства за конкретните нарушения и да посочат в какво точно се е изразило неизпълнението на служебни задължения от страна на жалбоподателя. След като в обжалваната заповед не се посочват относими разпоредби и изисквания, които са нарушени с описаното поведение на служителя, то нарушението не е индивидуализирано (още повече, че заповедта касае двама служители, чието поведение и отговорност не са разграничени) и съдебното производство, събраните в него доказателства и изявления на страни, свидетели не могат да заместят дължимото изявление на дисциплинарнаказващия орган в заповедта да посочи нарушените от жалбоподателя разпоредби. По принцип в правната теория и съдебната практика се приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени допълнително (незагубилото значение ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС), но е недопустимо това да бъде сторено във фазата на съдебното обжалване, в случая в изявления и писмени бележки на процесуалния представител на издателя на акта – ответник в процеса. Съгласно цитираният тълкувателен акт мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган, в съобщението до страните, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Същевременно изискванията на специалната спрямо АПК и общите правила на административните производства нормативна уредба – Правилника за прилагане на ЗМВР поставя императивни изискванията към формата и съдържанието на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание в системата на МВР. Както вече се цитира чл.246, ал.1 ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват разпоредбите, които са нарушени. Очевидно оспорената заповед не съдържа този задължителен реквизит. Няма данни и да е спазено изискването на чл.229, ал.2 от ЗМВР дали при определяне вида

и размера на дисциплинарното наказание на жалбоподателя са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Определянето на това наказание и в посочения срок, при положение, че заповедта касае двама служители, не е мотивирано съобразно чл.229, ал.2 от ЗМВР. Следва да се има предвид, че дисциплинарната отговорност е лична и независимо, че автопатрулът се е състоял поведението на всеки служител следва да се преценява самостоятелно при търсене на дисциплинарна отговорност.

Извън горното, доказването на факта на спирането на автомобила на свидетеля М. от двамата полицаи, на което обосновава становището си дисциплинарнонаказващият орган, почива само на обясненията на свидетеля М. и не води до категоричен извод за извършване на твърдяната проверка. Обясненията на М. са лаконични в хода на административното производство и детайлни, но едва в хода на съдебното производство. От своя страна двамата служители категорично отричат да са извършвали описаната от М. проверка. Не е безспорна връзката на наведеното от М. именно с двамата полицаи Г. и Д., тъй като няма данни трето лице да е присъствало на разпознаване, за да му придаде правна значимост. Връзката е направена по номера на служебен автомобил, който М. посочил. Действително, събрани са данни от Г. за преминаване на автопатрула през посоченото от М. място, но и това не е достатъчно за категоричен извод за извършване на описаното в заповедта спиране за проверка на автомобила на М.. Не се оспорва маршрутът на АП, в който попада и посочената точка.

Предвид гореизложените съображения, съдът приема, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и следва да бъде отменена като незаконосъобразна по жалбата на Д. Н. Д. в частта, в която на него му е наложено дисциплинарно наказание.

От страна на жалбоподателя още с жалбата е направено искане за присъждане на направените по делото разноски, което с оглед изхода на спора и доказването на направени разноски следва да се уважи. На жалбоподателя следва да се присъдят разноските по делото, представляващи платена държавна такса в размер на 10 лв. и платено адвокатско възнаграждение съгласно представен по делото договор за правна защита и съдействие серия А, рег.№ 0233821 в размер на 100 лв. или общо 110 лв.

Воден от горно и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 3 от АПК, вр. чл. 233 от ЗМВР, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3-785/23.01.2012 г. на началника на 02 група, сектор „Охрана”, отдел „С.” в СДВР, в частта ѝ, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, във връзка с чл. 226, ал. 1, т. 5 от Правилника за прилагане на ЗМВР на Д. Н. Д. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Н. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], вх. В, ет.3, ап.52 направените по

делото разноси в размер на 110 лв. (сто и десет лева).

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна

Бороджиева)